

BESVÆR MED VEJRMELDINGEN

Af KATE LARSEN/2309

På en af mine ture med mit første skib, en ombygget norsk malmtanker, var vi i 1960 bound Vitoria i Brasilien.

I flere dage havde vi haft forrygende dårligt vejr, og kaptajnen var naturligvis stærkt interesseret i at få en vejrmelding, der kunne fortælle lidt om prognosen. Trods ihærdige forsøg, kunne jeg ikke få fat i en wx, selvom vi var inden for rækkevidde af de lokale brasilianske kyststationer på mellembølge. De i »List of Special Services« opgivne tider og frekvenser, passede ikke eller blev ikke overholdt. Jeg tunede ind, men lyttede forgæves. Kaptajnen blev mere og mere irriteret, og jeg mere og mere febrilsk og usikker over ikke at kunne få fat i noget så simpelt som en vejrmelding på de kanter.

Men endelig en formiddag, 1 døgn før ankomst, blev der efter et ubehjælpsomt cq-kald på 500 kHz annonceret en wx, og der blev sandelig også angivet qsy. Jeg skiftede over til stationens arbejdsfrekvens, og gjorde klar til at modtage den længe ventede vejrmelding.

Det var den korteste vejrmelding, jeg i min tid som telegrafist nogensinde skulle komme til at modtage.

Den lød kort og godt: »UGLY WEATHER«.

Jeg var ved at bryde sammen af latter da jeg overrakte kaptajnen det modtagne. Det var han imidlertid ikke, han troede jeg selv havde »komponeret« ordlyden, og kommenterede det med: »Ja, det er jeg sgu for fa'en blevet klar over«.

»DAMER« PÅ BESTILLING

Af KATE LARSEN/2309.

Det var ikke småting, mine garvede skibskammerater, på min første rejse til søs, forsøgte at bilde mig ind, når de opdagede hvor lidt, jeg egentlig vidste om maritime udtryk og begreber.

Kombinationen ung, nyuddannet, kvindelig telegrafist gav anledning til mange spøjse drillerier fra både officerer og mandskab.

I 1959/1960 kom vi flere gange til Murmansk i Sovjetunionen. Hver gang havde jeg inden ankomst modtaget et telegram til kaptajnen med den meget kryptiske tekst: »Ved ankomst Murmansk levering af Alexia 50 og Talpa 45«.

Jeg spekulerede meget på hvad dette kunne betyde, og da jeg en dag igen modtog og afleverede ovennævnte telegram til skipperen, spurgte jeg ham hvad Alexia og Talpa egentlig var for noget.

»Jo, det skal jeg fortælle dig Gnist«, sagde han med et lunt glimt i øjnene. »Du ved, at det er meget længe siden, at maskinchefen og jeg har været hjemme. Så Alexia og Talpa, er to russiske damer på henholdsvis 50 og 45 år, der venter på os på kajen når vi ankommer Murmansk. Alexia er til maskinchefen, og Talpa til mig. De skal hygge lidt om os under opholdet i Murmansk«.

Den »søforklaring« troede jeg naturligvis ikke på, men at der virkelig netop ved den lejlighed stod to russiske kvinder på kajen, da skibet lagde til, gjorde det hele endnu mere mystisk.

Damerne viste sig at være kontorassistenter hos agenten, og jeg fik først langt senere at vide, at Alexia 50 og Talpa 45 var smøreolieprodukter til brug i maskinen.